

først forelægger det i Landstinget i Slutningen af Samlingen 1882—83 med Udtalelse om, at man ikke venter sig Videre ud af denne Behandling, betyder dette i Virkeligheden ikke en loyal Opfyldelse af Lovens Bestemmelse angaaende denne Sag. Det var jo Forudsætningen, at Lovforslaget skulde forelægges saa tidlig i Samlingen, at Rigsdagen kunde faae Tid til at overveie en saadan Lov, som den antog vilde være meget omfattende. Naar Regjeringen kommer med en Stump af en Lov, og naar den siger: Kunne vi ikke faae det Princip ind, vi ville, nemlig et ved Lov bekræftet Herredømme for Administrationen over Jernbanerne, saa handle vi uden Lov, og saa forbeholde vi os at gjøre, hvad vi ville, uden Lov, saa tror jeg rigtignok, at den ærede Ordfører har Ret i, at dette maa mødes herfra med den stærkeste Protest. Det er en Anomali uden Lige, at vore Statsudgifter til og Indtægter af Jernbaner, efter at Statsbanerne have faaet det forøgede Omfang, skulle ligge saa godt som udenfor Finansloven, kun med nogle Linier paa Finansloven. At Rigsdagen kan udvide og specificere disse Dele af Budgettet og udvikle dem i Detail er en given Sag, det ligger i Sagens Natur, men at Regjeringen vil lade, som om den paa egen Haand har Lov til at forandre det nuværende Bestyrelsesforhold ved Banerne, uagtet det siges i Loven, at det skal ske ved Lov, det er mig ubegribeligt, og at den vil mene, at den, imedens vi i Kraft af bestaaende Lovbestemmelser forhandle denne Lov, kan gjøre indgribende Forandringer i de nu bestaaende Lønnings- og Tjenesteforhold, det forekommer mig at være meget illoyalt handlet af Regjeringen, og jeg skulde derfor mene, at, skal man overhovedet have nogen Tillid til hinanden, kunne handle paa Tro og Love, maa Regjeringen lade det Bestaaende haade med Hensyn til det Administrative og med Hensyn til det Finansielle for Banernes Bestyrelse staa urørt, indtil Regjering og Rigsdag ved passende Imødekommenhed imod hinanden eens om den ny Lov, som maatte være nødvendig. I den Henseende glæder det mig, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) tog saa bestemt Afstand fra, i alt Fald ikke gik ind paa Ministerens store og vide Forbehold, og indskrænkede sig til at sige, at Regjeringen vel vilde benytte Tiden, hvis Loven ikke udkom i Nar — hvad der ikke er afgjort — til at forberede et Lovforslag paa de Grundsætninger, som i Nar ere komne frem i dette Thing, og som formentlig ogsaa ville billiges af det andet Thing. Denne Opfordring forstaar jeg saa godt, det maa man forudsætte hos en Re-

gjering, at den, hvis Loven ikke udkommer i Nar, i alt Fald vil forberede et Lovforslag paa de Grundsætninger, som ere udtalte her og formentlig ogsaa anerkjendte andetsteds. Men i Stedet for at faae dette Løfte fra Regjeringen, saa møder den med at tage et uindskrænket Forbehold! Vi faae nu at se, hvorledes dette udvikler sig. Dette Spørgsmaal er af meget omfattende Betydning. Jeg tror, det er paa høie Tid baade for Banernes og for Personellet's Bedkommende, at Regjering og Rigsdag enedes om Regler, der have noget mere bindende og varig Kraft, og som give Mere at bygge paa for alle Bedkommende end de bestaaende, og end det kan have, der drives igjennem ved administrativ Foranstaltning. At en Lov og tilsvarende Budget om disse Sager ville faae en væsentlig anden og friere Karakter end et for de mere indøvede og mere begrænsede Institutioner, vi have i Samfundet, følger af sig selv. Saa urmelige ville vi ikke være fra Rigsdagens eller fra Regjeringens Side, at vi ikke ville tage de fornødne Hensyn til de Forskjelligheder, der følge af Sagens egen Natur. Det er Et, men et Andet er, at det ikke faar Lov til at ligge saaledes hen, som det nu ligger, og som Regjeringen synes at ville lade det ligge, medmindre den kan faae det fastflaaet ved Lov aldeles, som den vil have det ordnet. Jeg vil derfor være med til bestemt at gjentage den ærede Ordførers Protest imod den høtterede Ministers gjentagne vide og uklare Forbehold, idet jeg paastaar, at det ikke blot er imod Bestemmelserne i Loven af 1881, hvorefter der kræves en Lov, der skulde ordne Banernes Bestyrelse, men ogsaa i Strid med de Forhandlinger, som da bleve førte. Jeg var den Gang Ordfører med Hensyn til det paagjældende Lovforslag, og jeg erindrer meget vel, at jeg stod paa et Mellemstandspunkt, og jeg søgte imod flere af Thingets ærede Medlemmer at arbejde for, at Regjeringen skulde have denne Frist af 2 Nar for at kunne fremkomme med en ordentlig Lov. Saa kom da Regjeringen i Fjor kun med en Lovstump i Slutningen af det 3die Nar, og i det 4de Nar siger den: Kunne vi ikke faae den Lov, som vi ville have, handle vi selv. Jeg kan ikke negte, at det er en forbausende Stilling, som Regjeringen indtager i en Sag af saa omfattende Betydning for Samfundet.

Den fungerende Jødenrigsminister (Mellermann): Jeg ønsker blot overfor Betragtninger, der skulle gaa ud paa at godtgjøre, at Regjeringen havde viist Mangel paa Interesse for at fremme denne Sag, at minde om, at det Lovforslag, her foreligger, blev